

Bir Hilal Değil Nato Uğruna Batan Güneşler Kore Savaşı 5 Bölüm

— Sami Biber · 20 Eylül 2019

BİR HİLAL DEĞİL, NATO UĞRUNA BATAN GÜNEŞLER--KORE SAVAŞI-- 5. BÖLÜM

“Bir avuç kan verdik ama dünyanın büyük devletleri arasına girdik.”

Samet Ağaoğlu- DP Milletvekili

Nato'da ne işimiz vardı. Katılmasak olmaz mıydı? Natoya girme uğruna o kadar Mehmetçığimizi kurban vermemiz gerekiyor muydu? Bu sorular o gün bu gün sorulur. Sorulmasına sorulur da maalesef bu soruya net bir cevap verilemez.

İşin özü şuydu aslında.

II. Dünya Savaşı sonrasında Birleşmiş Milletler kararlarına göre bu savaşa girmiş olan devletler bundan böyle artık silahlanmayı sınırlayacaklar, birbirlerine karşı saldırgan emellerden vaz geçecekler, insan haklarına saygılı olacaklardı. ABD görüntüde bu esaslara uymaktaydı ama Sovyet Rusya açık açık ihlal etmekteydi (Mesela 1945-1947 Yılları arasında Türkiye'ye karşı tutumu,Boğazlar konusu ve Kars ile Ardahan'ı istemesi)

Özellikle 1948 de Çekoslovakya darbesi ve yine 1948 de Rusların Berlin'i ablukaya alması Avrupa'da endişeyle karşılandı ve1948 yılının Mart ayında Belçika, Fransa, Lüksemburg, Hollanda ve İngiltere, aralarında Brüksel Antlaşması denen bir antlaşma imzalarak aralarındaki dostluk bağlarını kuvvetlendirdiler. Ancak bu kadarı yeterli değildi. ABD ve Kanada'nın da böyle bir ittifaka dahil edilmesi gerekiyordu. O sebeple Kanada ve ABD ile müzakerelere başladılar.

Bu müzakereler sürecinde on iki devlet(Birleşik Krallık(İngiltere), Belçika, Kanada, Danimarka, Fransa, İzlanda, İtalya, Lüksemburg, Hollanda, Norveç, Portekiz, ABD) 4 Nisan 1949 da kendi aralarında North Atlantic Treaty Organisationu yani kısaca Natoyu kurdular.

Nato şunları taahhüt ediyordu(!)

Milletlerinin, demokrasi prensipleriyle fert hürriyetleri ve hukukun üstünlüğü üzerine müesses bulunan hürriyetlerini, ortak miraslarını ve medeniyetlerini korumaya karar vererek anlaşmazlıkları BirleşmişMilletler ilkelerine uygun olarak barışçı yollarla çözmek, ekonomik seviyelerini denk hale

getirmek ve bu konudaki dengesizlikleri gidermek için işbirliği yapmak ve bir saldırıya karşı askeri güçlerini birleştirip kuvvetlendirmek.

Evet, taahhüt edilenlere bakıldığında amiyane tabirle kebabtı...

Zayıf ve güçsüz bir devletsin ve diyelim ki sana bir devlet saldırdı. Nato hemen kolları sıvıyor ve Hızır gibi imdadına yetişiyor (!)

Ekonomik yönden ayvayı yemiş bir devletsen Nato hemen masalların perileri gibi sihirli değneğini bir yerlerinize dürtüp ekonominizi düzeltiyor.

Ülkenizde hukuk mu ihlal ediliyor? Derhal damlayıp hukuku ihlal eden zalime haddini bildiriyor.

Peki Türkiye'nin bir güvenlik sorunu var mıydı?

Anlattım o kadar. Var ki hem de nasıl vardı.

Ekonomik sorunu var mıydı?

Truman Doktrini ve Marsall yardımlarına baktığımızda vardı ki hem de nasıl...

Peki Türkiye'de bir hukuk sorunu var mıydı?

İşte asıl soru buydu. 1950 de yirmi yedi senelik CHP iktidarına son verilmiş ve tamamen demokratik olan bir genel seçim sonucunda Demokrat Parti tek başına iktidara gelmişti. Gerek BM, gerekse Nato demek olan ABD, Türkiye'de bir hukuk sorunu olup olmadığına zamanla karar verecekti. Bunun için de on sene beklemesi gerekti. Bu on sene içinde Adnan Menderes Hükümetinin Türkiye'yi kalkındırmak yolunda önemli mesafeler kat etmeye başladığını görünce Türkiye'de bir hukuk sorununun olduğuna da karar verecekti ama ne yazık ki ne Adnan Menderes, Ne Celal Bayar, ne de Yassıadada idam sehpasına çıkan Fatin Rüştü Zorlu, Hasan Polatkan işte bunu hesap etmişlerdi. Hatta idama mahkum edildiği halde sonradan idam cezası müebbet hapse çevrilen zamanın Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Rüştü Erdelhun'un bile aklının ucundan geçmemişti bir gün gelecek de Yassıadada " Hukuku ihlal ettiği " Gerekçesiyle idama mahkum edileceği...Girmek için canla başla mücadele ettikleri, Kore'ye askeri bile bu sebeple gönderip resmi rakamlarla yüzlerce, resmi olmayan rakamlarla binlerce vatan evladının ölmesine sebep oldukları Nato, 1960 yılında doğrudan bir müdahaleyle olmasa da dolaylı şekillerde yok etmişti hepsini.

Boğacı Hüseyin devam etti.

-Evet kızanım. Önce " Türkiye bize lazım değil. Hele beklesin bakalım" demişler. Adnan Menderes ve Celal Bayar çok kızmış bu duruma. Atta Fransa bile " Len Türkiye'yi de alın yazıktır, dışarıda kalmasın " demiş.

Fransa'nın dediği aslında tam olarak şuydu: " Türkiye'nin Natoya dahil olmak için haklı taleplerini göz ardı edemeyiz. "

-Peki sonra?

-Sonra Birleşmiş Milletler, Çinlileri durdurmak için tüm dünya devletlerine çağrıda bulununca Türkiye de bu savaşa asker göndermeye karar vermiş. Bu arada da yine " Bakın biz de asker gönderiyoruz. Artık bizi de natoya alın" demiş ama gerek Birleşmiş Milletler, gerekse Nato ve Amerika " Hele az sabredin. Şu savaşı hayırlısıyla bir sona erdirelim o zaman bu konuyu düşüneceğiz " demiş bizimkilere.

T.C. Hükümeti ile BM, Nato veya ABD arasında böyle bir diplomasi trafiği oldu mu, resmi bir yazışma yaşandı mı bilmiyorum ama Türkiye'nin Natoya resmen üye olması 18 Şubat 1952 de gerçekleştiğine ve Kore savaşı da 27 Temmuz 1953 de resmen sona erdiğine göre Türkiye'ye, Natoya girmenin bir bedelini ödetmeden bizi Natoya almadıklarını, ancak o bedel Türk askerinin kanıyla ödendikten sonra dahil olabildiğimizi rahatlıkla söyleyebilirim.Nitekim bunu benim söylememe de gerek yok zamanın DP Milletvekillerinden Samet Ağaoğlu Kore Savaşından sonraki yıllarda "BİR AVUÇ KAN VERDİK AMA DÜNYANIN BÜYÜK DEVLETLERİ ARASINA GİRDİK" Diyerek övünç vesilesi yapıyordu.

-Evet Hüseyin Amca ! Şimdi gelelim Kore'ye nasıl gittiğinize.

-Nasıl gideceğiz beaa. Dügüne gider gibi gittik. Ele de 23 Eylül dokuz yüz elli iiiiç unutmam

-Kısaca anlatır mısınız?

-23 Eylül dokuz yüz elli Kurban Bayramının ilk günüydü.O gün önce toplu olarak bayram namazı kıldık. Askerin zaferi için dualar edildi. Akşam, İskenderun Belediyesi tarafından Tugay şerefine büyük bir ziyafet verildi ve gece de şenlikler yapıldı.Savaşa değil de sanki düğüne gider idik.

-Kore'ye gitmek üzere yola çıkmanız ne zaman oldu?

-İki gün sonra... (25 Eylül 1950) İskenderun limanına beş adet Amerikan gemisi yanaşmış idi. Biz bu beş Amerikan gemisine doluştuk. Gemilerden ikisi bizim eşyalarımızı, yiyecek içeceğimizi filan taşıyordu. Diğerleri de askerleri...

Evet bu gemilerden General J.H.Mc.Rae, General W.G.Haan ve Private E.H.Jhonson adlı gemiler

personeli, La Fayette Victory ve Cornell Victory şilepleri malzemeleri taşıyordu.

-Bu gemilerin hepsi aynı gün mü yola çıktı?

-Yok kızanım. Aynı gün yola çıkmadı tüm gemiler.Biz yola çıktığımız gün okul bebeleri bile saile(sahile) doldu. Ağlayanlar, dua edenler, alkışlayanlar, " Helal olsun aslanlarımıza. Gösterin o gavurlara gününü" Diyenler, " Vatanımıza göz dikenlere adlerini bildirin evlatlarım" Diye bizi yüreklendirmeye çalışan yaşlılar...Tam bir ana baba günüydü.

-Siz sanırım siz ilk gidenlerdendiniz.

-Evet. Biz ilk gidenlerden idik.

-Kaç kişi gitti ilk seferde biliyor musunuz?

-Çok idi. Çok çok fazla idi. Sayısını bilemem ama çok fazla idi.

İlk gönderilenlerin sayısı 5.083dü. Ancak gazeteler bu sayıyı daha düşük gösterdiler çünkü yazımda da resmini gördüğünüz gazete haberinde olduğu gibi... Bir diğer konu da özellikle basın Kore'ye gönderdiğimiz asker sayısını sanki hepsi bu kadarmış gibi bir algı yarattı hep. Oysa savaşın başından sonuna kadar gönderdiğimiz asker sayısı daha önce de belirttiğim gibi 56.536 idi.

-Yirmi dört gün süren bu yolculuktan sonra ilk nerede karaya ayak bastınız?

-Güney Kore'de Pusan diye bir yerde karaya ayak bastık.

-Gemi yolculuğu esnasında neler yaşadınız peki?

-Oooo neler yaşamadık ki kızanım? Öncelikle hayatında ilk kez deniz yolculuğu yapanları gemi tuttu. Öğürenler, kusanlar, asta olanların addi esabı yok idi. Zamanla alıştı erkek. Sonra Amerikalılar baktılar ki biz modern silahlar hakkında iç bir şey bilmeyiz, bize eğitim verdiler. Bol bol sinema filmi izledik ki ayatımda ilk kez film izliyordum. Epimiz Marlin Monro karısının astası olduk onun filmlerini seyrede seyrede. Bir de gaste çıkardık yolculuğun sonlarına doğru. Adı neydi bakayım...Tamam atırladım " Kore Yolu "

-Kore'ye vardığınızda nasıl karşılandınız?

-Bizi Güney Kore askeri ve oranın yöneticileri ile alk karşıladı. Ellerde Güney Kore, Birleşmiş Milletler, Türk bayrakları vardı. Elli kadar Güney Koreli kız mektep talebesi de ellerinde bayraklarla çelenklerle bizi

karşıladılar.

-Seul'de kaç gün kaldınız?

-İç kalmadık kızanım. Emen trenlere doldurulduk ve Taegu denen bir şehre geldik.

- Hemen çatışmalara dahil oldunuz mu?

-Aaayır beaa. Biz Amerikalıların silahlarını kullanmayı bilmiyorduk ve ayrıca eğitimsizdik. İlk günler bize eğitim verildi. Atta duyduğumuza göre bizim komutanlardan Tasin Yazıcı (Tahsin Yazıcı) bizim ne kadar eğitimsiz olduğumuzu görünce "Eyva eyva " demiş. Biz zaten ilkin Taegu ile Taejon arasındaki dağlarda gizlenen ve fırsat buldukça yollara inerek saldıran çetelerin peşine düştük ve yol ile köprülerin güvenliğini sağlamakla görevlendirildik.

-Çatışmalara ne zaman dahil oldunuz?

Boğacı Hüseyin de kahve cemaati de ha bire içtikleri çaydan ve meşrubattan dolayı artık sıkışmaya başlamıştı. Bunu anlayan Arap Enver devreye girdi.

-Beyler, on dakika çiş molası veriyoruz. Muhabbete kaldığımız yerden devam edilecektir. Kimse bir yerlere ayrılmayın.

Millet sanki bu anonsu bekliyordu. Kahvenin en az yarısı tuvaletlere koşmaya başladı.

Eh biz de bir mola verelim değil mi?

Devamı gelecek bölümde.